

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про органи і служби у справах дітей та спеціальні установи для дітей

Закон введено в дію з 1 лютого 1995 року
Постановою Верховної Ради України
від 24 січня 1995 року N 21/95-ВР

Із змінами і доповненнями, внесеними
Законами України

від 11 грудня 1998 року N 312-XIV,
від 8 липня 1999 року N 864-XIV,
від 3 квітня 2003 року N 673-IV,
від 3 лютого 2004 року N 1410-IV,
від 20 січня 2005 року N 2377-IV,
від 1 грудня 2005 року N 3167-IV,
від 7 лютого 2007 року N 609-V,
від 14 квітня 2009 року N 1254-VI,
від 9 вересня 2010 року N 2507-VI,
від 18 вересня 2012 року N 5290-VI,
від 16 жовтня 2012 року N 5462-VI,
від 6 листопада 2012 року N 5477-VI

(зміни, передбачені пунктом 9 розділу I Закону України
від 6 листопада 2012 року N 5477-VI, **набирають чинності** одночасно з
набранням чинності **розділом III Закону України "Про безоплатну правову допомогу"**,
який **набирає чинності** поетапно після початку діяльності
центрів з надання безоплатної вторинної правової допомоги),
від 16 травня 2013 року N 245-VII,
від 27 березня 2014 року N 1170-VII,
від 14 жовтня 2014 року N 1697-VII,
від 23 грудня 2015 року N 901-VIII,
від 19 січня 2017 року N 1824-VIII

(У тексті Закону слова "Державний комітет України у справах сім'ї та молоді" в усіх відмінках замінено словами "уповноважений центральний орган виконавчої влади у справах сім'ї та молоді" у відповідних відмінках згідно із Законом України від 3 квітня 2003 року N 673-IV)

(У назві та тексті Закону (крім статей 6 і 10) слово "неповнолітні" у відповідних відмінках замінено словом "діти" згідно із Законом України від 7 лютого 2007 року N 609-V)

(У тексті Закону слова "спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади у справах сім'ї, дітей та молоді, уповноважений орган влади Автономної Республіки Крим у справах сім'ї, дітей та молоді" в усіх

відмінках замінено словами "центральный орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері усиновлення та захисту прав дітей, орган виконавчої влади Автономної Республіки Крим у сфері сім'ї та дітей" у відповідному відмінку згідно із Законом України від 16 жовтня 2012 року N 5462-VI)

Виходячи з Конституції України та Конвенції ООН про права дитини цей Закон визначає правові основи діяльності органів і служб у справах дітей та спеціальних установ для дітей, на які покладається здійснення соціального захисту і профілактики правопорушень серед осіб, які не досягли вісімнадцятирічного віку.

Розділ I

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Органи і служби у справах дітей, спеціальні установи та заклади, які здійснюють їх соціальний захист і профілактику правопорушень

(назва статті 1 у редакції Закону
України від 07.02.2007 р. N 609-V)

Здійснення соціального захисту дітей і профілактики серед них правопорушень покладається в межах визначеної компетенції на:

центральный орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері сім'ї та дітей, центральный орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері сім'ї та дітей, орган виконавчої влади Автономної Республіки Крим у сфері сім'ї та дітей, відповідні структурні підрозділи обласних, Київської та Севастопольської міських, районних державних адміністрацій, виконавчих органів міських і районних у містах рад;

(абзац другий частини першої статті 1 у редакції
Закону України від 16.10.2012 р. N 5462-VI)

уповноважені підрозділи органів Національної поліції;

(абзац третій частини першої статті 1 у редакції
Законів України від 16.10.2012 р. N 5462-VI,
від 23.12.2015 р. N 901-VIII)

приймальники-розподільники для дітей органів Національної поліції;

(абзац четвертий частини першої статті 1 із змінами, внесеними
згідно із Законом України від 23.12.2015 р. N 901-VIII)

школи соціальної реабілітації та професійні училища соціальної реабілітації органів освіти;

центри медико-соціальної реабілітації дітей закладів охорони здоров'я;

спеціальні виховні установи Державної кримінально-виконавчої служби України;

(абзац сьомий частини першої статті 1 із змінами, внесеними
згідно із Законом України від 14.04.2009 р. N 1254-VI)

притулки для дітей;

центри соціально-психологічної реабілітації дітей;

соціально-реабілітаційні центри (дитячі містечка).

(частина перша статті 1 із змінами, внесеними
згідно із Законом України від 11.12.98 р. N 312-XIV,
у редакції Закону України від 08.07.99 р. N 864-XIV,
із змінами, внесеними згідно із Законами
України від 03.04.2003 р. N 673-IV,
від 20.01.2005 р. N 2377-IV,
у редакції Закону України від 07.02.2007 р. N 609-V)

У здійсненні соціального захисту і профілактики правопорушень серед дітей беруть участь у межах своєї компетенції інші органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи та організації незалежно від форми власності, окремі громадяни.

(частина друга статті 1 у редакції Закону
України від 08.07.99 р. N 864-XIV)

Під соціальним захистом дітей у цьому Законі слід розуміти комплекс заходів і засобів соціально-економічного та правового характеру, здійснення яких покладається на суб'єктів, зазначених у частинах першій та другій цієї статті, щодо забезпечення прав дітей на життя, розвиток, виховання, освіту, медичне обслуговування, надання матеріальної підтримки.

(статтю 1 доповнено частиною третьою
згідно із Законом України від 03.04.2003 р. N 673-IV)

Стаття 2. Основні принципи діяльності органів і служб у справах дітей, спеціальних установ та закладів соціального захисту для дітей

(назва статті 2 у редакції Закону
України від 07.02.2007 р. N 609-V)

Діяльність органів і служб у справах дітей та спеціальних установ і закладів соціального захисту для дітей здійснюється на принципах:

(абзац перший статті 2 із змінами, внесеними
згідно із Законом України від 07.02.2007 р. N 609-V)

законності;

застосування переважно методів виховання і переконання, що передбачають вжиття примусових заходів лише після вичерпання всіх інших заходів впливу на поведінку дітей;

гласності, тобто систематичного інформування про стан справ щодо захисту прав дітей, правопорушень серед дітей, роботу центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики з питань сім'ї та дітей, центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері сім'ї та дітей, органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим у сфері сім'ї та дітей, служб у справах дітей, спеціальних установ і закладів соціального захисту для дітей у відкритій державній статистиці, засобах масової інформації;

(абзац четвертий статті 2 у редакції Законів України від 08.07.99 р. N 864-XIV, від 07.02.2007 р. N 609-V, із змінами, внесеними згідно із Законом України від 16.10.2012 р. N 5462-VI)

збереження конфіденційності інформації про дітей, які вчинили правопорушення і до яких застосовувалися заходи індивідуальної профілактики;

(абзац п'ятий статті 2 із змінами, внесеними згідно із Законом України від 27.03.2014 р. N 1170-VII)

неприпустимості приниження честі і гідності дітей, жорстокого поводження з ними.

Стаття 3. Профілактика правопорушень серед дітей

Під профілактикою правопорушень серед дітей слід розуміти діяльність органів і служб у справах дітей, спеціальних установ для дітей, спрямовану на виявлення та усунення причин і умов, що сприяють вчиненню дітьми правопорушень, а також позитивний вплив на поведінку окремих дітей на території України, в її окремому регіоні, в сім'ї, на підприємстві, в установі чи організації незалежно від форм власності, за місцем проживання.

Розділ II ОРГАНИ І СЛУЖБИ У СПРАВАХ ДІТЕЙ

Стаття 4. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері усиновлення та захисту прав дітей, орган виконавчої влади Автономної Республіки Крим у сфері сім'ї та дітей, служби у справах дітей

Основними завданнями центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері усиновлення та захисту прав дітей, органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим у сфері сім'ї та дітей, служб у справах дітей є:

розроблення і здійснення самостійно або разом з відповідними органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами та організаціями незалежно від форми власності, громадськими організаціями заходів щодо захисту прав, свобод і законних інтересів дітей;

координація зусиль центральних та місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ та організацій незалежно від форми власності у вирішенні питань соціального захисту дітей та організації роботи із запобігання дитячій бездоглядності;

забезпечення додержання вимог законодавства щодо встановлення опіки та піклування над дітьми, їх усиновлення;

здійснення контролю за умовами утримання і виховання дітей у закладах для дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, спеціальних установах і закладах соціального захисту для дітей незалежно від форми власності;

ведення державної статистики щодо дітей відповідно до законодавства України та міжнародних стандартів;

ведення обліку дітей, які опинились у складних життєвих обставинах, дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, усиновлених, влаштованих до прийомних сімей, дитячих будинків сімейного типу та соціально-реабілітаційних центрів (дитячих містечок);

проведення роботи з соціально-правового захисту дітей, запобігання бездоглядності та правопорушенням серед них, із соціально-психологічної реабілітації найбільш уразливих категорій дітей, контроль та координація діяльності служб у справах дітей;

здійснення з питань, що належать до їх компетенції, координації та методологічного забезпечення діяльності центральних та місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування стосовно соціального захисту дітей-сиріт, дітей, позбавлених батьківського піклування, осіб із їх числа, а також забезпечення додержання законодавства щодо встановлення опіки і піклування над дітьми-сиротами та дітьми, позбавленими батьківського піклування, їх усиновлення, застосування інших передбачених законодавством форм влаштування дітей;

сприяння розвитку різних форм виховання дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування.

(абзац восьмий частини першої статті 4 замінено трьома абзацами згідно із Законом України від 16.10.2012 р. N 5462-VI)

Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері усиновлення та захисту прав дітей, орган виконавчої влади Автономної Республіки Крим у сфері сім'ї та дітей, служби у справах дітей мають право:

приймати з питань, що належать до їх компетенції, рішення, які є обов'язковими до виконання центральними органами виконавчої влади, їх територіальними органами та місцевими державними адміністраціями, органами влади Автономної Республіки Крим, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами та організаціями всіх форм власності і громадянами;

(абзац другий частини другої статті 4 у редакції Закону України від 16.10.2012 р. N 5462-VI)

звертатися у разі порушення прав та законних інтересів дітей, а також з питань надання їм допомоги до відповідних органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ та організацій незалежно від форми власності;

проводити роботу серед дітей з метою запобігання правопорушенням;

порушувати перед органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування питання про направлення до спеціальних установ для дітей, навчальних закладів (незалежно від форми власності) дітей, які опинились у складних життєвих обставинах, неодноразово самовільно залишали сім'ю та навчальні заклади;

забезпечувати влаштування дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, у дитячі будинки сімейного типу, прийомні сім'ї, передачу під опіку, піклування, на усиновлення;

вести справи з опіки та піклування над дітьми та усиновлення дітей;

перевіряти стан роботи із соціально-правового захисту дітей у закладах для дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, спеціальних установах і закладах соціального захисту для дітей незалежно від форми власності, стан виховної роботи з дітьми у навчальних закладах, за місцем проживання, а також у разі необхідності - умови роботи працівників молодше 18 років на підприємствах, в установах та організаціях незалежно від форми власності;

представляти у разі необхідності інтереси дітей в судах, у їх відносинах з підприємствами, установами та організаціями незалежно від форми власності;

запрошувати для бесіди батьків або опікунів, піклувальників, посадових осіб до служби у справах дітей з метою з'ясування причин та умов, які призвели до порушення прав дітей, бездоглядності, вчинення правопорушень, вживати заходів щодо їх усунення;

давати згоду на звільнення працівників молодше 18 років за ініціативою власника підприємства, установи та організації незалежно від форми власності або уповноваженого ним органу;

порушувати перед органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування питання про накладення дисциплінарних стягнень на посадових осіб у разі невиконання ними рішень, прийнятих центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері усиновлення та захисту прав дітей, органом виконавчої влади Автономної Республіки Крим у сфері сім'ї та дітей, службами у справах дітей;

визначати потребу регіонів в утворенні спеціальних установ і закладів соціального захисту для дітей;

розробляти і реалізовувати власні та підтримувати громадські програми соціального спрямування з метою забезпечення захисту прав, свобод і законних інтересів дітей;

порушувати перед органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування питання про притягнення до відповідальності згідно із законом фізичних та юридичних осіб, які допустили порушення прав, свобод і законних інтересів дітей;

відвідувати дітей, які опинились у складних життєвих обставинах, перебувають на обліку в службі у справах дітей, за місцем їх проживання, навчання і роботи; вживати заходів для соціального захисту дітей.

Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику з питань сім'ї та дітей, контролює діяльність органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим у сфері сім'ї та дітей.

Частину четверту статті 4 виключено

(згідно із Законом України
від 16.10.2012 р. N 5462-VI)

Центральні та місцеві органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи та організації незалежно від форми власності, посадові особи зобов'язані у строк, визначений центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері усиновлення та захисту прав дітей, органом виконавчої влади Автономної Республіки Крим у сфері сім'ї та дітей, відповідними службами у справах дітей, повідомляти про заходи, вжиті на виконання прийнятих ними рішень.

Частину шосту статті 4 виключено

(згідно із Законом України
від 16.10.2012 р. N 5462-VI)

Частину сьому статті 4 виключено

(згідно із Законом України
від 16.10.2012 р. N 5462-VI)

Штатна чисельність працівників районних, міських, районних у містах служб у справах дітей устанавлюється з розрахунку один працівник служби не більше ніж на одну тисячу дітей, які проживають у районі, та не більше ніж на дві тисячі дітей, які проживають у місті, районі у місті. Штатна чисельність працівників служб у справах дітей виконавчих органів сільських, селищних рад відповідних територіальних громад встановлюється з розрахунку один працівник служби не більше ніж на одну тисячу дітей, але не менше одного працівника на об'єднану територіальну громаду.

(в статтю 4 включено частину сьому згідно із
Законом України від 19.01.2017 р. N 1824-VIII)

Частину восьму статті 4 виключено

(згідно із Законом України
від 16.10.2012 р. N 5462-VI)

Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері усиновлення та захисту прав дітей, орган виконавчої влади Автономної Республіки Крим у сфері сім'ї та дітей, служби у справах дітей мають права юридичної особи.

(в статтю 4 включено частину восьму згідно із
Законом України від 19.01.2017 р. N 1824-VIII)

Типове положення про службу у справах дітей затверджує Кабінет Міністрів України.

(стаття 4 у редакції Закону
України від 08.07.99 р. N 864-XIV,

із змінами, внесеними згідно з
Законами України від 03.04.2003 р. N 673-IV,
від 01.12.2005 р. N 3167-IV,
у редакції Закону України
від 07.02.2007 р. N 609-V)

Стаття 5. Уповноважені підрозділи органів Національної поліції

(назва статті 5 у редакції Законів
України від 16.10.2012 р. N 5462-VI,
від 23.12.2015 р. N 901-VIII)

Частину першу статті 5 виключено

(частина перша статті 5 із змінами, внесеними
згідно із Законом України від 07.02.2007 р. N 609-V,
виключена згідно із Законом
України від 16.10.2012 р. N 5462-VI)

Уповноважені підрозділи органів Національної поліції зобов'язані:

(абзац перший частини другої статті 5 у редакції
Закону України від 16.10.2012 р. N 5462-VI,
із змінами, внесеними згідно із
Законом України від 23.12.2015 р. N 901-VIII)

проводити роботу щодо запобігання правопорушенням дітей;

виявляти, припиняти та розкривати кримінальні правопорушення, вчинені дітьми, вживати з
цією метою оперативно-розшукових і профілактичних заходів, передбачених чинним
законодавством;

(абзац третій частини другої статті 5 із змінами, внесеними
згідно із Законом України від 16.05.2013 р. N 245-VII)

розглядати у межах своєї компетенції заяви і повідомлення про правопорушення, вчинені
дітьми;

абзац п'ятий частини другої статті 5 виключено

(згідно із Законом України
від 16.05.2013 р. N 245-VII)

виявляти причини та умови, що сприяють вчиненню правопорушень дітьми, вживати в межах
своєї компетенції заходів до їх усунення; брати участь у правовому вихованні дітей;

розшукувати дітей, що зникли, дітей, які залишили сім'ї, навчально-виховні заклади (бродяжать)
та спеціальні установи для дітей;

(абзац сьомий частини другої статті 5 із змінами,

внесеними згідно із Законом України від 07.02.2007 р. N 609-V)

виявляти дорослих осіб, які втягують дітей у злочинну діяльність, проституцію, пияцтво, наркоманію та жебрацтво;

виявляти осіб, які займаються виготовленням та розповсюдженням порнографічної продукції, видань, що пропагують насильство, жорстокість, сексуальну розпусту;

виявляти батьків або осіб, що їх замінюють, які ухиляються від виконання передбачених законодавством обов'язків щодо створення належних умов для життя, навчання та виховання дітей;

(частину другу статті 5 доповнено новим абзацом десятим згідно із Законом України від 07.02.2007 р. N 609-V, у зв'язку з цим абзаци десятий - двадцять восьмий вважати відповідно абзацами одинадцятим - двадцять дев'ятим)

вести облік правопорушників, що не досягли 18 років, у тому числі звільнених з спеціальних виховних установ, з метою проведення профілактичної роботи, інформувати відповідні служби у справах дітей стосовно цих дітей;

(абзац одинадцятий частини другої статті 5 у редакції Закону України від 03.04.2003 р. N 673-IV, із змінами, внесеними згідно із Законами України від 20.01.2005 р. N 2377-IV, від 07.02.2007 р. N 609-V)

повертати до місця постійного проживання, навчання або направляти до спеціальних установ для дітей у термін не більше восьми годин з моменту виявлення дітей, які було підкинуто, або які заблукали чи залишили сім'ю або навчально-виховні заклади;

викликати дітей, їх батьків (усиновителів) або опікунів (піклувальників), а також інших осіб у справах та інших матеріалах про правопорушення і у разі ухилення без поважних причин від явки за викликом - піддавати їх приводу;

відвідувати правопорушників, що не досягли 18 років, за місцем їх проживання, навчання, роботи, проводити бесіди з ними, їх батьками (усиновителями) або опікунами (піклувальниками);

(абзац чотирнадцятий частини другої статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом України від 07.02.2007 р. N 609-V)

отримувати від підприємств, установ та організацій незалежно від форм власності відомості, необхідні у зв'язку з матеріалами про правопорушення, що перебувають у її провадженні;

затримувати і тримати у спеціально відведених для цього приміщеннях дітей, які залишилися без опіки та піклування, - на період до передачі їх законним представникам або до влаштування в установленому порядку, але не більше восьми годин;

затримувати і тримати у спеціально відведених для цього приміщеннях дітей віком від 11 років, які підозрюються у вчиненні суспільно небезпечних діянь, за які [Кримінальним кодексом](#)

України передбачено покарання у виді позбавлення волі до п'яти років або більш м'яке покарання, і які не досягли віку, з якого за такі діяння особи підлягають кримінальній відповідальності, - до передачі їх під нагляд батьків, осіб, які їх замінюють, або адміністрації навчального чи іншого дитячого закладу, в якому постійно проживає ця дитина, але не більше восьми годин;

затримувати і тримати у спеціально відведених для цього приміщеннях дітей віком від 11 років, які підозрюються у вчиненні суспільно небезпечних діянь, що підпадають під ознаки діянь, за які Кримінальним кодексом України передбачено покарання у виді позбавлення волі понад п'ять років, і які не досягли віку, з якого за такі діяння особи підлягають кримінальній відповідальності, - до доставлення їх до суду для вирішення питання про поміщення їх у приймальники-розподільники для дітей, але не більше дванадцяти годин з моменту їх затримання;

(абзац шістнадцятий частини другої статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом України від 03.02.2004 р. N 1410-IV, абзац шістнадцятий частини другої статті 5 замінено трьома абзацами, у зв'язку з цим абзаци сімнадцятий - двадцять дев'ятий вважати відповідно абзацами дев'ятнадцятим - тридцять першим)

здійснювати згідно з чинним законодавством гласні та негласні оперативно-розшукові заходи з метою розкриття кримінальних правопорушень, вчинених дітьми або за їх участю;

(абзац дев'ятнадцятий частини другої статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом України від 16.05.2013 р. N 245-VII)

виявляти, вести облік осіб, які втягують дітей в антигромадську діяльність;

(абзац двадцятий частини другої статті 5 у редакції Закону України від 08.07.99 р. N 864-XIV)

проводити обшуки, вилучення та інші слідчі дії відповідно до кримінального процесуального законодавства;

(абзац двадцять перший частини другої статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом України від 16.05.2013 р. N 245-VII)

проводити за наявності законних підстав огляд дітей, речей, які є при них, транспортних засобів;

вилучати документи і предмети, що можуть бути речовими доказами правопорушення або використані на шкоду здоров'ю дітей;

(абзац двадцять третій частини другої статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом України від 08.07.99 р. N 864-XIV)

складати протоколи про адміністративні правопорушення дітей, а також їх батьків (усиновителів) або опікунів (піклувальників), які не виконують обов'язків щодо виховання і навчання дітей, інформувати відповідні служби у справах дітей;

(абзац двадцять четвертий частини другої статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом України від 03.04.2003 р. N 673-IV)

вносити підприємствам, установам та організаціям незалежно від форм власності обов'язкові для розгляду подання про необхідність усунення причин та умов, що сприяють вчиненню правопорушень дітьми;

доставляти в органи Національної поліції на строк до восьми годин дітей, які вчинили адміністративне правопорушення, але не досягли віку, з якого настає адміністративна відповідальність, для встановлення особи, обставин вчинення правопорушення та передачі їх батькам чи особам, які їх замінюють, або у притулки для дітей служб у справах дітей;

(абзац двадцять шостий частини другої статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законами України від 07.02.2007 р. N 609-V, від 09.09.2010 р. N 2507-VI, від 23.12.2015 р. N 901-VIII)

після встановлення особи дитини невідкладно сповіщати батьків або осіб, які їх замінюють, про адміністративне затримання дитини, а в разі вчинення кримінального правопорушення також інформувати органи прокуратури;

(частину другу статті 5 доповнено абзацом згідно із Законом України від 03.04.2003 р. N 673-IV, абзац двадцять сьомий частини другої статті 5 у редакції Закону України від 07.02.2007 р. N 609-V, із змінами, внесеними згідно із Законом України від 16.05.2013 р. N 245-VII)

повідомляти органи опіки та піклування за місцем перебування дитини про відомий факт залишення його без опіки (піклування) батьків;

(частину другу статті 5 доповнено абзацом згідно із Законом України від 03.04.2003 р. N 673-IV, абзац двадцять восьмий частини другої статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом України від 07.02.2007 р. N 609-V)

інформувати відповідні служби у справах дітей про дітей, які затримані чи яким повідомлено про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень;

(частину другу статті 5 доповнено абзацом згідно із Законом України від 03.04.2003 р. N 673-IV, абзац двадцять дев'ятий частини другої статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом України від 16.05.2013 р. N 245-VII)

здійснювати відповідно до законодавства заходи соціального патронажу щодо дітей, які відбували покарання у виді позбавлення волі на певний строк;

(частину другу статті 5 доповнено абзацом згідно із Законом України від 01.12.2005 р. N 3167-IV)

вести облік правопорушників, що не досягли 18 років, які потребують медичної допомоги, у тому числі звільнених із спеціальних виховних установ, з метою проведення профілактичної роботи, інформувати відповідні служби у справах дітей стосовно цих дітей.

(частину другу статті 5 доповнено абзацом згідно із Законом України від 01.12.2005 р. N 3167-IV, абзац тридцять перший частини другої статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом України від 07.02.2007 р. N 609-V)

Уповноважені підрозділи органів Національної поліції виконують також інші обов'язки та мають інші права, передбачені законодавством.

(частина третя статті 5 у редакції Закону України від 16.10.2012 р. N 5462-VI, із змінами, внесеними згідно із Законом України від 23.12.2015 р. N 901-VIII)

Частину четверту статті 5 виключено

(згідно із Законом України від 16.10.2012 р. N 5462-VI)

Розділ III СУДИ

Стаття 6. Суди

Суди розглядають справи:

щодо неповнолітніх, які вчинили кримінальні правопорушення;

(абзац другий частини першої статті 6 із змінами, внесеними згідно із Законом України від 16.05.2013 р. N 245-VII)

щодо неповнолітніх, які вчинили адміністративні правопорушення у віці від 16 до 18 років;

про поміщення дітей віком від 11 років у приймальники-розподільники для дітей;

(абзац четвертий частини першої статті 6 у редакції Закону України від 07.02.2007 р. N 609-V, із змінами, внесеними згідно із Законом України від 09.09.2010 р. N 2507-VI)

про адміністративну відповідальність батьків (усиновителів) або опікунів (піклувальників) неповнолітніх за невиконання ними своїх обов'язків щодо виховання і навчання дітей;

про обмеження батьків у дієздатності, відібрання дітей та позбавлення батьківських прав, виселення осіб, позбавлених батьківських прав, якщо їх спільне проживання з дітьми, щодо яких вони позбавлені батьківських прав, неможливе;

про поновлення батьківських прав і розв'язання спорів між батьками щодо місця проживання дітей;

(абзац сьомий частини першої статті 6 із змінами,

внесеними згідно із Законом України від 07.02.2007 р. N 609-V)

щодо інших питань, пов'язаних з особистими, житловими і майновими правами неповнолітніх.

(абзац восьмий частини першої статті 6 із змінами,
внесеними згідно із Законом України від 03.04.2003 р. N 673-IV)

Справи, зазначені у частині першій цієї статті, розглядаються спеціально уповноваженими на те суддями (складом суддів) за участю представників служб у справах дітей, крім випадків, передбачених законом.

(частина друга статті 6 у редакції Закону
України від 08.07.99 р. N 864-XIV,
із змінами, внесеними згідно із
Законом України від 07.02.2007 р. N 609-V)

Частина третя статті 6 виключена

(згідно із Законом України
від 07.02.2007 р. N 609-V)

Розділ IV

СПЕЦІАЛЬНІ УСТАНОВИ ДЛЯ ДІТЕЙ

Стаття 7. Приймальники-розподільники для дітей

Приймальники-розподільники для дітей - спеціальні установи органів Національної поліції, призначені для тимчасового тримання дітей віком від 11 років. Приймальники-розподільники для дітей створюються в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві і Севастополі та діють згідно з положенням, затвердженим наказом Міністерства внутрішніх справ України. Права та обов'язки посадових осіб приймальників-розподільників визначаються положенням про приймальники-розподільники для дітей.

(частина перша статті 7 із змінами, внесеними
згідно із Законом України від 23.12.2015 р. N 901-VIII)

Приймальники-розподільники для дітей є юридичними особами.

У приймальники-розподільники для дітей діти поміщаються за рішенням суду.

Строк перебування дитини у приймальнику-розподільнику для дітей визначається судом залежно від наявності об'єктивних підстав для її тримання в цій установі. У приймальники-розподільники для дітей поміщаються діти, які:

1) досягли 11-річного віку та щодо яких є достатньо підстав вважати, що вони вчинили суспільно небезпечне діяння, що підпадає під ознаки діяння, за яке [Кримінальним кодексом України](#) передбачено покарання у виді позбавлення волі на строк понад п'ять років, і які не досягли віку, з якого за таке діяння особи підлягають кримінальній відповідальності, - на строк, визначений слідчим суддею, судом у постановленій у кримінальному провадженні ухвалі про поміщення особи у приймальник-розподільник для дітей.

Влаштування дитини, тримання якої у приймальнику-розподільнику для дітей припинено, та невідкладне доставлення до подальшого місця влаштування здійснюються посадовими особами приймальника-розподільника для дітей;

(пункт 1 частини четвертої статті 7 у редакції
Закону України від 16.05.2013 р. N 245-VII)

2) підлягають направленню за рішенням суду, що набрало законної сили, до спеціальних навчально-виховних закладів, і є достатньо підстав вважати, що такі діти займатимуться протиправною діяльністю, - на строк, необхідний для доставлення їх до спеціальних навчально-виховних закладів, але не більше 30 діб;

3) самовільно залишили спеціальні навчально-виховні заклади, в яких вони перебували, - на строк, необхідний для доставлення їх до спеціальних навчально-виховних закладів, але не більше 30 діб;

4) перебувають у розшуку як такі, що зникли, залишили сім'ї або навчально-виховні заклади (бродяжать), - на строк, необхідний для передання їх уповноваженому підрозділу органів Національної поліції, який ініціював розшук, але не більше 36 годин;

(пункт 4 частини четвертої статті 7 із змінами, внесеними
згідно із Законами України від 16.10.2012 р. N 5462-VI,
від 23.12.2015 р. N 901-VIII)

5) залишили держави постійного проживання і відповідно до міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, підлягають поверненню до держави свого постійного проживання, - на строк, необхідний для передачі їх батькам, особам, які їх замінюють, або працівникам спеціалізованих установ держав постійного проживання.

Не підлягають доставленню до приймальників-розподільників для дітей діти, які перебувають у стані алкогольного сп'яніння або під впливом наркотичних чи токсичних речовин, а також психічно хворі діти з вираженими симптомами хвороби.

Порядок тримання дітей, поміщених у приймальники-розподільники для дітей, визначається правилами внутрішнього розпорядку приймальника-розподільника для дітей, затвердженими Міністерством внутрішніх справ України.

(стаття 7 із змінами, внесеними згідно із
Законом України від 07.02.2007 р. N 609-V,
у редакції Закону України від 09.09.2010 р. N 2507-VI)

Стаття 8. Загальноосвітні школи та професійні училища соціальної реабілітації

Загальноосвітні школи та професійні училища соціальної реабілітації є спеціальними навчально-виховними закладами для дітей, які потребують особливих умов виховання, та підпорядковуються центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері освіти і науки. До цих закладів можуть направлятися особи, які вчинили кримінальне правопорушення у віці до 18 років або правопорушення до досягнення віку, з якого настає кримінальна відповідальність.

(частина перша статті 8 із змінами, внесеними
згідно із Законами України від 07.02.2007 р. N 609-V,
від 16.10.2012 р. N 5462-VI,
від 16.05.2013 р. N 245-VII)

Основними завданнями загальноосвітніх шкіл і професійних училищ соціальної реабілітації є:

створення належних умов для життя, навчання і виховання учнів, підвищення їх загальноосвітнього і культурного рівня, професійної підготовки, розвитку індивідуальних здібностей і нахилів, забезпечення необхідної медичної допомоги;

забезпечення соціальної реабілітації учнів, їх правового виховання та їх соціального захисту в умовах постійного педагогічного режиму.

До загальноосвітніх шкіл соціальної реабілітації направляються за рішенням суду діти віком від 11 до 14 років, а до професійних училищ соціальної реабілітації - віком від 14 років.

Дітей тримають у зазначених школах і професійних училищах соціальної реабілітації у межах встановленого судом терміну, але не більше трьох років.

У загальноосвітніх школах соціальної реабілітації дітей можуть тримати у виняткових випадках до досягнення ними 15 років, а у професійних училищах соціальної реабілітації - до досягнення 19 років, якщо це необхідно для завершення навчального року або професійної підготовки.

Учні загальноосвітніх шкіл соціальної реабілітації, яким виповнилося 15 років, але вони не стали на шлях виправлення, за рішенням суду за місцезнаходженням зазначеного закладу можуть бути переведені до професійного училища соціальної реабілітації. Це переведення може здійснюватися у межах терміну, встановленого рішенням суду, що застосував примусовий захід виховного характеру, але не більше трьох років.

Звільнення учнів із навчально-виховних закладів соціальної реабілітації провадиться достроково або після закінчення терміну перебування.

Діти, звільнені із загальноосвітніх шкіл соціальної реабілітації, направляються директором школи до батьків (усиновителів) або опікунів (піклувальників), а ті, які не мають батьків (усиновителів) або опікунів (піклувальників), - до відповідних навчально-виховних закладів загального типу.

Діти, звільнені з професійних училищ соціальної реабілітації, направляються директором училища, як правило, за місцем проживання для працевлаштування за набутою спеціальністю, а в окремих випадках - до іншої місцевості за умови письмового підтвердження відповідної служби у справах дітей або державної служби зайнятості про можливість працевлаштування та забезпечення житлом дитини у цій місцевості.

(частина дев'ята статті 8 із змінами, внесеними
згідно із Законом України від 07.02.2007 р. N 609-V)

Дострокове звільнення дітей із загальноосвітніх шкіл та професійних училищ соціальної реабілітації провадиться судом за місцезнаходженням закладу за клопотанням ради школи чи училища.

Школи соціальної реабілітації та професійні училища соціальної реабілітації створюються відповідно до законодавства.

(частина одинадцята статті 8 у редакції
Закону України від 08.07.99 р. N 864-XIV)

Стаття 9. Центри медико-соціальної реабілітації дітей

Центри медико-соціальної реабілітації дітей створюються в державній системі охорони здоров'я за визначенням спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади у справах сім'ї, дітей та молоді і центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я, для дітей, які вживають алкоголь, наркотики, а також для дітей, які за станом здоров'я не можуть бути направлені до шкіл соціальної реабілітації та професійних училищ соціальної реабілітації.

(частина перша статті 9 у редакції Закону
України від 08.07.99 р. N 864-XIV,
із змінами, внесеними згідно із
Законами України від 07.02.2007 р. N 609-V,
від 16.10.2012 р. N 5462-VI)

Основним завданням центрів медико-соціальної реабілітації є створення умов і забезпечення лікування дітей від алкоголізму, наркоманії, токсикоманії та їх психосоціальної реабілітація і корекція.

До центрів медико-соціальної реабілітації направляються діти віком від 11 років на підставі висновку медико-експертної комісії.

Діти перебувають у центрах медико-соціальної реабілітації протягом терміну, необхідного для лікування, але не більше двох років.

Питання про перебування дитини у центрі медико-соціальної реабілітації розглядається керівництвом центру на підставі прохання, поданого батьками (усиновителями) чи опікунами (піклувальниками), а в разі відсутності останніх - на основі рішення служби у справах дітей.

(частина п'ята статті 9 із змінами, внесеними
згідно із Законами України від 03.04.2003 р. N 673-IV,
від 07.02.2007 р. N 609-V)

Центри медико-соціальної реабілітації дітей мають права юридичної особи, власний бланк, печатку із зображенням Державного герба України та своїм найменуванням.

Положення про центри медико-соціальної реабілітації дітей затверджується Кабінетом Міністрів України.

Стаття 10. Спеціальні виховні установи Державної кримінально-виконавчої служби України

(назва статті 10 із змінами, внесеними згідно
із Законами України від 11.12.98 р. N 312-XIV,

від 20.01.2005 р. N 2377-IV,
від 14.04.2009 р. N 1254-VI)

Спеціальні виховні установи Державної кримінально-виконавчої служби України - це установи, в яких відбувають покарання неповнолітні віком від 14 років, засуджені до позбавлення волі.

(частина перша статті 10 із змінами, внесеними згідно
із Законами України від 11.12.98 р. N 312-XIV,
від 20.01.2005 р. N 2377-IV,
від 14.04.2009 р. N 1254-VI)

Організація та діяльність спеціальних виховних установ регламентується кримінально-виконавчим законодавством.

(частина друга статті 10 у редакції Закону
України від 20.01.2005 р. N 2377-IV)

Стаття 11. Притулки для дітей служб у справах дітей

Притулки для дітей утворюються, реорганізуються та ліквідуються відповідно до соціальних потреб відповідного регіону Радою міністрів Автономної Республіки Крим, обласними, Київською та Севастопольською міськими, районними, районними у містах Києві та Севастополі державними адміністраціями, виконавчими органами міських, районних у містах рад і підпорядковуються відповідній службі у справах дітей.

(частина перша статті 11 у редакції
Закону України від 07.02.2007 р. N 609-V)

Притулки для дітей можуть також створюватися за погодженням із службами у справах дітей підприємствами, установами та організаціями незалежно від форм власності, громадськими організаціями та громадянами.

У притулках для дітей тимчасово розміщуються діти віком від 3 до 18 років, які опинились у складних життєвих обставинах.

(статтю 11 доповнено новою частиною третьою
згідно із Законом України від 07.02.2007 р. N 609-V,
у зв'язку з цим частини третю - восьму вважати
відповідно частинами четвертою - дев'ятою)

Діти можуть перебувати в притулку для дітей протягом часу, необхідного для їх подальшого влаштування, але не більш як 90 діб.

(частина четверта статті 11 із змінами, внесеними
згідно із Законом України від 08.07.99 р. N 864-XIV,
у редакції Закону України від 07.02.2007 р. N 609-V)

Не підлягають розміщенню у притулках діти, які перебувають у стані алкогольного або наркотичного сп'яніння, психічно хворі з вираженими симптомами хвороби, а також ті, які

вчинили кримінальне правопорушення і щодо яких є рішення про затримання, тримання під вартою або поміщення до приймальника-розподільника для дітей.

(частина п'ята статті 11 із змінами, внесеними
згідно із Законом України від 16.05.2013 р. N 245-VII)

Основними завданнями притулків для дітей є соціальний захист дітей, які опинились у складних життєвих обставинах, залишили сім'ї, навчальні заклади; створення належних житлово-побутових і психолого-педагогічних умов для забезпечення нормальної життєдіяльності дітей, надання їм можливості навчатися, працювати та змістовно проводити дозвілля.

(частина шоста статті 11 із змінами, внесеними
згідно із Законами України від 08.07.99 р. N 864-XIV,
від 01.12.2005 р. N 3167-IV,
у редакції Закону України від 07.02.2007 р. N 609-V)

Посадові особи притулків для дітей:

надають дітям кваліфіковані та різнобічні (психологічні, педагогічні, медичні, юридичні) консультації залежно від конкретних причин соціальної дискомфорності;

вживають вичерпних заходів щодо забезпечення дітям доступу до безоплатної правової допомоги на підставах та в порядку, встановлених законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги;

(частину сьому статті 11 доповнено новим абзацом третім
згідно із Законом України від 06.11.2012 р. N 5477-VI,
у зв'язку з цим абзаци третій - п'ятий вважати
відповідно абзацами четвертим - шостим)

сприяють у прийнятті рішення про зміну або створення нових умов життєдіяльності дітей у сім'ї, навчально-виховних закладах, за місцем роботи та в інших сферах;

порушують клопотання про застосування заходів громадського впливу, притягнення до кримінальної, адміністративної чи майнової відповідальності батьків (усиновителів) або опікунів (піклувальників), які нехтують правами, інтересами дітей, провокують їх асоціальну поведінку, самовільне залишення сім'ї, навчально-виховних закладів, створюють загрозу їх здоров'ю та інтелектуальному розвитку;

вживають заходів щодо повернення дитини в безпечне сімейне оточення.

(частину сьому статті 11 доповнено абзацом шостим
згідно із Законом України від 07.02.2007 р. N 609-V)

Притулки для дітей мають права юридичної особи, рахунок в органах, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів, власний бланк, печатку із зображенням Державного герба України та своїм найменуванням.

(частина восьма статті 11 із змінами, внесеними
згідно із Законами України від 07.02.2007 р. N 609-V,
від 16.10.2012 р. N 5462-VI)

Положення про притулки для дітей затверджується Кабінетом Міністрів України.

Стаття 11¹. Центри соціально-психологічної реабілітації дітей

Центри соціально-психологічної реабілітації дітей утворюються, реорганізуються та ліквідуються Радою міністрів Автономної Республіки Крим, обласними, Київською та Севастопольською міськими, районними, районними у містах Києві та Севастополі державними адміністраціями, виконавчими органами міських і районних у містах рад і підпорядковуються відповідній службі у справах дітей для тривалого (стаціонарного) або денного перебування дітей віком від 3 до 18 років, які опинились у складних життєвих обставинах, надання їм комплексної соціальної, психологічної, педагогічної, медичної, правової та інших видів допомоги.

Строк перебування дитини в центрі соціально-психологічної реабілітації дітей залежить від конкретних обставин, але не може перевищувати відповідно 9 і 12 місяців у разі стаціонарного і денного перебування. Строк перебування дитини в центрі визначається психолого-медико-педагогічною комісією за погодженням із відповідною службою у справах дітей.

До центрів соціально-психологічної реабілітації дітей не приймаються діти, які перебувають у стані алкогольного або наркотичного сп'яніння, психічно хворі, із симптомами хвороби в гострому періоді або в період загострення хронічних захворювань, а також ті, що вчинили кримінальне правопорушення і щодо яких прийнято рішення про затримання, тримання під вартою або поміщення до приймального-розподільника для дітей.

(частина третя статті 11¹ із змінами, внесеними
згідно із Законом України від 16.05.2013 р. N 245-VII)

Центри соціально-психологічної реабілітації дітей є юридичними особами, мають реєстраційні рахунки в органах, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів, бланки, печатку і штамп встановленого зразка.

(частина четверта статті 11¹ із змінами, внесеними
згідно із Законом України від 16.10.2012 р. N 5462-VI)

Типове положення про центр соціально-психологічної реабілітації дітей затверджує Кабінет Міністрів України.

(розділ IV доповнено статтею 11¹
згідно із Законом України від 07.02.2007 р. N 609-V)

Стаття 11². Соціально-реабілітаційні центри (дитячі містечка)

Соціально-реабілітаційні центри (дитячі містечка) є закладами соціального захисту для проживання дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, дітей, які опинились у складних життєвих обставинах, безпритульних дітей віком від 3 до 18 років, дітей, розлучених із сім'єю, надання їм комплексної соціальної, психологічної, педагогічної, медичної, правової, інших видів допомоги та подальшого їх влаштування.

(частина перша статті 11² із змінами, внесеними
згідно із Законом України від 18.09.2012 р. N 5290-VI)

Соціально-реабілітаційні центри (дитячі містечка) утворюються, реорганізуються та ліквідуються місцевою державною адміністрацією і підпорядковуються службі у справах дітей.

Соціально-реабілітаційні центри (дитячі містечка) також можуть бути утворені громадськими, благодійними організаціями та фондами, у тому числі міжнародними, за погодженням з відповідною службою у справах дітей.

Соціально-реабілітаційні центри (дитячі містечка) забезпечують перебування в них дітей протягом періоду, визначеного службою у справах дітей.

До соціально-реабілітаційних центрів (дитячих містечок) не приймаються діти, які перебувають у стані алкогольного або наркотичного сп'яніння, психічно хворі з вираженими симптомами хвороби, а також ті, що вчинили кримінальне правопорушення і щодо яких прийнято рішення про затримання, тримання під вартою або поміщення до приймальника-розподільника для дітей.

(частина п'ята статті 11² із змінами, внесеними
згідно із Законом України від 16.05.2013 р. N 245-VII)

Соціально-реабілітаційні центри (дитячі містечка) є юридичними особами, мають власні бланки, печатку і штамп встановленого зразка.

Типове положення про соціально-реабілітаційний центр (дитяче містечко) затверджує Кабінет Міністрів України.

(розділ IV доповнено статтею 11²
згідно із Законом України від 07.02.2007 р. N 609-V)

Розділ V

ФІНАНСОВЕ ТА КАДРОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОРГАНІВ І СЛУЖБ У СПРАВАХ ДІТЕЙ ТА СПЕЦІАЛЬНИХ УСТАНОВ ДЛЯ ДІТЕЙ

Стаття 12. Джерела і порядок фінансування органів і служб у справах дітей, спеціальних установ та закладів соціального захисту для дітей

Фінансування органів і служб у справах дітей, спеціальних установ та закладів соціального захисту для дітей здійснюється за рахунок коштів державного і місцевих бюджетів, а також інших джерел, не заборонених законодавством.

(стаття 12 у редакції Закону
України від 07.02.2007 р. N 609-V)

Стаття 13. Матеріально-побутове і медичне забезпечення дітей у спеціальних установах та закладах соціального захисту для дітей

(назва статті 13 із змінами, внесеними
згідно із Законом України від 07.02.2007 р. N 609-V)

Особам, поміщеним у приймальники-розподільники для дітей, загальноосвітні школи і професійні училища соціальної реабілітації, центри медико-соціальної реабілітації дітей,

спеціальні виховні установи та притулки для дітей, створюються належні житлово-побутові умови відповідно до встановлених правил санітарії та гігієни.

(частина перша статті 13 із змінами, внесеними згідно із Законом України від 20.01.2005 р. N 2377-IV)

Діти забезпечуються харчуванням, одягом, взуттям, предметами для навчання і дозвілля, а також комунально-побутовими послугами згідно з нормативами, затвердженими Кабінетом Міністрів України.

Лікувально-профілактична та санітарно-протиепідемічна робота у зазначених закладах організується і проводиться відповідно до законодавства про охорону здоров'я.

Часткове відшкодування витрат на утримання дітей у приймальниках-розподільниках для дітей, загальноосвітніх школах і професійних училищах соціальної реабілітації, центрах медико-соціальної реабілітації дітей здійснюється за рахунок батьків (усиновителів) або опікунів (піклувальників) у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Стаття 14. Кадрове забезпечення діяльності органів і служб у справах дітей та спеціальних установ і закладів соціального захисту для дітей

(назва статті 14 із змінами, внесеними згідно із Законом України від 07.02.2007 р. N 609-V)

З метою належної організації діяльності органів і служб у справах дітей та спеціальних установ і закладів соціального захисту для дітей держава забезпечує спеціальну підготовку і перепідготовку керівників та фахівців (педагогів, соціальних психологів, соціологів, юристів, медичних працівників і працівників правоохоронних органів).

(стаття 14 із змінами, внесеними згідно із Законом України від 07.02.2007 р. N 609-V)

Розділ VI КОНТРОЛЬ І НАГЛЯД ЗА ДІЯЛЬНІСТЮ ОРГАНІВ І СЛУЖБ У СПРАВАХ ДІТЕЙ ТА СПЕЦІАЛЬНИХ УСТАНОВ ДЛЯ ДІТЕЙ

Стаття 15. Охорона прав дітей під час здійснення профілактики правопорушень

Діти, щодо яких здійснювався профілактичний захід або яких він торкнувся, у разі протиправного посягання на їх права, свободу, честь і гідність, заподіяння їм майнової чи іншої шкоди мають право на повне поновлення порушених прав і відшкодування заподіяної шкоди.

Посадові особи, винні у порушенні прав дітей, заподіянні їм шкоди під час проведення профілактичного заходу, несуть відповідальність на підставах і в порядку, передбачених законом.

(частина друга статті 15 із змінами, внесеними згідно із Законом України від 07.02.2007 р. N 609-V)

Стаття 16. Контроль за діяльністю органів і служб у справах дітей, спеціальних установ і закладів соціального захисту для дітей

Кабінет Міністрів України, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері усиновлення та захисту прав дітей, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, місцеві державні адміністрації, органи місцевого самоврядування у межах своєї компетенції здійснюють контроль за діяльністю органів і служб у справах дітей, спеціальних установ і закладів соціального захисту для дітей.

(стаття 16 в редакції Законів України
від 08.07.99 р. N 864-XIV,
від 07.02.2007 р. N 609-V,
від 16.10.2012 р. N 5462-VI)

Стаття 17. Нагляд за додержанням законів в органах і службах у справах дітей та спеціальних установах для дітей

Нагляд за додержанням законів уповноваженими підрозділами органів Національної поліції, приймальниками-розподільниками для дітей, школами та професійними училищами соціальної реабілітації, спеціальними виховними установами Державної кримінально-виконавчої служби України здійснюється прокурором шляхом реалізації повноважень щодо нагляду за додержанням законів органами, які проводять оперативно-розшукову діяльність, дізнання, досудове слідство, та повноважень щодо нагляду за додержанням законів при виконанні судових рішень у кримінальних справах та при застосуванні інших заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян.

(стаття 17 у редакції Закону України
від 14.10.2014 р. N 1697-VII,
із змінами, внесеними згідно із
Законом України від 23.12.2015 р. N 901-VIII)

Президент України
м. Київ
24 січня 1995 року
N 20/95-ВР

Л. КУЧМА